

Jeneva Rose

De perfecte scheiding

Vertaald door Rosalyn van Moorselaar

Lab Uitgevers
VBK Media B.V. / Utrecht
ISBN 9789032521196 (paperback)
ISBN 9789032521561 (e-book)
ISBN 9789032521578 (audioboek)
NUR 332
© 2025 Jeneva Rose
Oorspronkelijke titel *The Perfect Divorce*
Vertaling Rosalyn van Moorselaar
Omslagontwerp Bij Barbara
Zetwerk Crius Group, Hulshout

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan.

Lab Uitgevers vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

LAB
UITGEVERS

Voor mijn trouwe volgers, die ik mijn dolle gansjes noem.
Dat jullie maar hoog mogen vliegen en gek mogen blijven doen.

HEEFT HIJ HAAR VERMOORD?

FRAGMENT TRANSCRIPT DOCUMENTAIRE CHANNEL 5

Het kantoor van de sheriff van Prince William County onderzoekt de moord op een vrouw uit de buurt. Eerder vandaag werden agenten naar een woning aan Lake Manassas geroepen, waar het lichaam van Kelly Summers werd gevonden. Ze was bruto neergestoken. Volgens bronnen werd romanschrijver Adam Morgan, de eigenaar van de woning, kort daarna aangehouden voor verhoor. De autoriteiten weigeren verdere details te geven, aangezien het onderzoek nog loopt.

Interviewer

Op 15 oktober is het acht jaar geleden dat Kelly Summers en haar ongeboort kind werden vermoord. Haar lichaam werd de volgende ochtend in je huis aan het meer gevonden, om precies te zijn in de grote slaapkamer. Adam, kun je ons vertellen wat er gebeurde op de avond dat Kelly werd vermoord?

Adam Morgan

Nee. Ik kan alleen vertellen wat er gebeurde voordat ze werd vermoord, en wat er daarna gebeurde, maar ik weet niets over haar dood.

Interviewer

Vertel ons dan eens wat er daarvoor gebeurde.

Adam Morgan

Kelly kwam na haar werk langs en we deden precies dezelfde dingen als anders. We dronken een paar drankjes en we hadden seks... meerdere keren.

Interviewer

En wat gebeurde er daarna?

Adam Morgan

Ik werd midden in de nacht wakker. Het was pikdonker. Kelly sliep nog, of dat dacht ik in ieder geval. Ik wist dat ik terug naar DC moest rijden en ik wilde haar niet wakker maken, dus ik liet de lichten uit terwijl ik me klaarmaakte en toen ging ik weg.

Interviewer

Niet voordat je een briefje aan Kelly had geschreven. Klopt dat?

Adam Morgan

Ja, dat klopt. Ik heb dat op het aanrecht voor haar achtergelaten, zonder te beseffen dat ze het nooit meer zou kunnen lezen.

Interviewer

Wat stond er in het briefje dat je aan Kelly schreef?

Adam Morgan

Dat maakt niets meer uit... Ze is dood.

Interviewer

Wanneer hoorde je dat ze overleden was?

Adam Morgan

De volgende dag. Agenten van de lokale politie en van het kantoor van de sheriff van Prince William County kwamen bij mij thuis in Washington, en zelfs toen wist ik nog nergens van. Pas toen ik werd aangehouden om verhoord te worden, vertelden ze me het.

Interviewer

Wie was Kelly Summers voor jou?

Adam Morgan

Als ik het simpel mag zeggen... mijn maîtresse.

Interviewer

Sommige mensen zeiden dat als je over één ding kunt liegen, een affaire bijvoorbeeld, je ook over andere zaken kunt liegen.

Adam Morgan

Die conclusie zou ik niet zomaar durven trekken. Er gaan wel meer mensen vreemd, maar heel weinig mensen vermoorden iemand.

Interviewer

Behoor jij tot die weinige mensen?

Adam Morgan

Ik heb al gezegd dat dat niet zo is.

Interviewer

De jury vond het onwaarschijnlijk dat je rustig naast Kelly zou liggen te slapen terwijl zij zevenendertig keer werd gestoken. Ze vonden het ook zeer onwaarschijnlijk dat je haar verminkte lijk over het hoofd had gezien bij je middernachtelijke vertrek. Wat is je commentaar daarop?

Adam Morgan

Heeft een patiënt die een operatie ondergaat in een ziekenhuis het door als zijn of haar buik is opengesneden? Nee, helemaal niet, want ze zijn onder narcose. Kelly en ik kregen die nacht verdovende middelen toegediend. Ik weet niet wie dat gedaan heeft, maar iemand heeft ons verdoofd. En zoals ik al zei, toen ik bijkwam, was het nog steeds pikdonker. Ik kon niets zien.

Interviewer

Het toxicologierapport gaf aan dat Kelly GHB in haar lichaam had, maar bij jou kwam er niets uit.

Adam Morgan

Dat weet ik.

Interviewer

Hoe verklaar je dat?

Adam Morgan

Dat is meer een vraag voor de lokale politie, want ze hebben gemakshalve gewacht mij te testen tot het niet meer in het bloed meetbaar zou zijn.

Interviewer

Wil je beweren dat dat opzettelijk was?

Adam Morgan

Misschien. Of misschien was de politie gewoon slordig bezig.

Interviewer

Denk je dat je erin bent geluisd?

Adam Morgan

Ja.

Interviewer

Door wie dan?

Adam Morgan

Mogelijkheden genoeg. Kelly's echtgenoot Scott bijvoorbeeld. Het zou degene kunnen zijn van wie het onbekende DNA is dat in Kelly is gevonden. En dan is er nog Bob Miller, de broer van haar eerste echtgenoot. Zij zouden het beiden gedaan kunnen hebben.

Interviewer

Maar jij niet?

Adam Morgan

Nee.

Interviewer

Kun je ons vertellen wat er door je heen ging toen het vonnis werd uitgesproken?

Adam Morgan

Ik wist dat mijn leven voorbij was, en ik... Ik kon het niet geloven. Op het nieuws hoor je wel vaker over mensen die ten onrechte zijn veroordeeld. Maar je verwacht nooit dat het jou overkomt. Ik heb Kelly Summers niet vermoord, en ik zal dat tot mijn laatste ademteug blijven weerleggen.

Interviewer

The Innocence Project weigerde je zaak aan te nemen. Waarom, denk je?

Adam Morgan

Ik weet het niet. Dat kun je beter aan hen vragen.

Interviewer

Goed, Adam, wat is je plan B eigenlijk?

Adam Morgan

Een plan B is er niet. Ik moet blijven vechten, in beroep blijven gaan en de hoop houden dat mijn veroordeling op een dag wordt ingetrokken.

Interviewer

Heb je nog hoop?

Adam Morgan

Ja. Het is het enige wat ze me niet kunnen afnemen.

Interviewer

De verdediging door je ex-vrouw, Sarah Morgan, kwam volop in het nieuws. Koestert zij nog hoop?

Adam Morgan

Sarah is mijn vrouw, niet mijn ex-vrouw.

Interviewer

Mijn excuses, je vrouw, Sarah. Je zit al zeven jaar in de dodencel, maar ze is nog steeds met je getrouwd. Hoe houdt ze dat vol?

Adam Morgan

Omdat Sarah van me houdt en ze weet dat ik onschuldig ben.

SARAH MORGAN

De dag dat ik met Bob trouwde, wist ik al dat ik ooit van hem zou scheiden. Mannen zijn namelijk net advocaten. Je kunt ze niet vertrouwen. En ik kan het weten, want ik ben een advocaat... en hij ook. Mijn man zit tegenover me aan een vergadertafel die plaats biedt aan twintig mensen, maar er zijn er vandaag maar vier in deze ruimte: Bob, ik en onze advocaten. Ik probeer niet naar de man te kijken met wie ik de afgelopen twaalf jaar van mijn leven heb doorgebracht. Ik voel echter dat hij zijn donkere ogen op me gericht heeft, dus ik kijk hem aan, alleen maar zodat hij weg zal kijken. De bovenste twee knoopjes van zijn gesteven, witte overhemd zijn open en zijn stropdas hangt losjes om zijn nek. Ondanks dat het koel is in de ruimte, parelen er zweetdruppeltjes bij zijn haarlijn.

‘Mijn cliënt is geïnteresseerd in verzoening.’ Brad schuift de mouw van zijn jasje iets omhoog, waardoor een massief gouden Rolex Day-Date zichtbaar wordt. Het is alsof hij probeert te zeggen: kijk eens hoe goed ik gepresteerd heb als advocaat. Hij heeft steil blond haar en een gladgeschoren gezicht, heel anders dan mijn man, die donker haar heeft en de schaduw van een baard. Brad is Bobs advocaat en goede vriend en fulltime slijmbal. Hij staat bekend als een harde en zal alles doen om het gewenste resultaat te behalen. Dat is natuurlijk prima, want zo ben ik ook.

‘Dat is uitgesloten,’ zegt Jess vastberaden. Ze houdt haar hoofd

schuin en gaat wat rechterop in haar stoel zitten. Jess is mijn advocate en ze doet alles volgens het boekje. De yin voor mijn yang.

‘Sarah, het is maar één keer gebeurd.’ Bob klemt zijn kaken op elkaar en wrijft hevig over zijn voorhoofd alsof hij uit een nare droom probeert wakker te worden. Maar dit is nu ons leven, onze realiteit, en hij is degene door wie we op dit punt beland zijn. ‘Echt waar,’ voegt hij eraan toe. ‘Het is maar één keer gebeurd.’

Zeggen ze dat niet allemaal? Het is maar één keer gebeurd. Het was een ongelukje, een kleine inschattingsfout, iets wat totaal niet bij hen past, iets wat ze nooit meer zullen doen. Het had niets te betekenen. Zij had niets te betekenen. Ja, dat zeggen ze allemaal, maar alleen als ze betrappt worden. Ze hebben echt geen spijt van wat ze hebben gedaan. Ze hebben er alleen spijt van dat je erachter gekomen bent. Bob is niet anders. Hij is net als alle andere mannen.

Brad kijkt hem veelbetekenend aan en schudt lichtjes zijn hoofd, om ervoor te zorgen dat hij zijn mond houdt. Ik zie dat het moeilijk is voor Bob om de cliënt te zijn en niet de advocaat, maar hij accepteert het. Met een diepe zucht leunt hij achterover in zijn stoel en slaat zijn armen over elkaar.

‘Ik wil graag herhalen dat mijn cliënt de volledige verantwoordelijkheid voor zijn grote beoordelingsfout accepteert en heeft ingestemd met zes therapiesessies om een verzoening te bewerkstelligen,’ zegt Brad terwijl hij zijn handen voor zich zet met de vingertoppen tegen elkaar. Een streep zonlicht baant zich een weg door de gedeeltelijk open jaloezieën, waardoor zijn Rolex schittert en een caleidoscoop van licht over de muur danst wanneer hij zijn pols beweegt.

‘Uw cliënt had in relatietherapie moeten gaan vóórdat hij vreemdging.’ Jess tuitte haar lippen en schoof traag een stuk papier over de tafel naar hen toe. ‘Dit zijn de eisen van mevrouw Morgan.’

Bob haalt zijn armen van elkaar en leunt voorover. Hij pakt het papier voordat zijn advocaat de kans krijgt. Hij knijpt zijn ogen

tot spleetjes en fronsen zijn voorhoofd terwijl hij de pagina vluchtig doorneemt. Ik kan zien dat hij niet blij wordt van de inhoud, en dat is precies de bedoeling.

‘Echt niet,’ snauwt Bob. Hij gooit het papier van zich af. Brad vangt het op terwijl het nog in de lucht zweeft en strijkt het papier glad op tafel.

‘Wij beschouwen het als een fair voorstel,’ zegt Jess.

Brad tilt zijn hoofd op en staart haar aan. ‘Mijn cliënt geeft de voogdij over zijn dochter niet op. Hij doet ook geen afstand van zijn zetel in het bestuur van de Morgan Foundation, noch zijn aandeel in de stichting.’

‘Ik geef óns niet op... Punt,’ zegt Bob op een toon alsof hij een pleidooi heeft gehouden. Hij steekt zijn hand naar me uit, in de hoop dat ik hem tegemoetkom, maar ik denk er niet aan. In plaats daarvan haal ik mijn handen van de tafel en leg ze gevouwen op mijn schoot.

‘Sarah, alsjeblieft,’ voegt hij eraan toe.

Ik bijt op mijn tong om mezelf ervan te weerhouden te reageren, want ik weet dat stilte hem meer pijn doet dan welke kwetsende grap dan ook. En ik wil hem net zoveel pijn doen als hij mij pijn heeft gedaan.

‘Mijn cliënt heeft geen belang bij een verzoening,’ verduidelijkt Jess. Brad leunt naar Bob toe en spreekt zachtjes. Bob begint met elk woord bozer te kijken. Zijn wangen worden rood en zijn scherpe kaaklijn valt nog meer op terwijl hij met zijn tanden knarst.

Wanneer ze overlegd hebben, schraapt Brad zijn keel en gaat rechtop zitten. ‘Aangezien we geen vooruitgang lijken te boeken, denk ik dat we op een later tijdstip opnieuw bijeen moeten komen.’

‘Deze bijeenkomsten zijn niet bedoeld om het huwelijk te herstellen, en dat gaat ook niet gebeuren, Brad. De enige vooruitgang die we zouden moeten boeken, is het bereiken van een overeenkomst over de verdeling van de bezittingen en de voogdij over

Summer. Ik wil nogmaals melden dat mevrouw Morgan om een vreedzame, snelle scheiding heeft gevraagd, achter gesloten deuren. We willen niet dat dit lang duurt, of dat het voor de rechter zal worden uitgevochten, maar als het moet, dan gaan we dat wel doen,' zegt Jess. Haar mond vormt een onverbiddelijke streep.

Na die woorden sta ik op, strijk mijn rok glad en knoop mijn blazer weer dicht.

'Duidelijk,' zegt Brad. Ondertussen pakt hij zijn aktetas in, een opvallend, schreeuwerig oranje model van Hermès. 'Ik zal mijn assistent vragen contact op te nemen om een datum te prikken voor de volgende bijeenkomst.'

Bob staat op en kijkt me aan. Hij is een kop groter dan ik, heeft brede schouders en een gespierd lichaam. De peper-en-zoutlook staat hem goed, evenals de rimpeltjes die de stress lichtjes in zijn voorhoofd heeft geëtst. Hij ziet eruit als een wijze, gedistingeerde heer, ook al gedraagt hij zich daar niet naar.

'Ik bel je later, Sarah,' zegt Jess als ik naar de deur loop. Ik sta even stil en knik kort naar haar voordat ik de kamer verlaat.

'Sarah, wacht,' roept Bob, die vlak achter me aan loopt.

Ik blijf doorlopen en negeer hem volledig, maar dan, plotseling, ligt er een hand op mijn schouder om me tegen te houden. Mijn hart gaat als een razende tekeer.

'Alsjeblieft,' voegt hij eraan toe.

Ik slaak een diepe zucht en draai me om naar mijn man. Ik zie hem nauwelijks meer staan, want hij maakt inmiddels deel uit van mijn verleden. Hij beseft het alleen nog niet en ik weet niet hoe ik het duidelijker kan laten merken.

'Wat?' vraag ik.

Er klinkt geen enkele emotie in mijn stem door, want alles wat ik voor mijn man voelde, verdween op het moment dat ik hoorde van zijn ontrouw.

'Doe dit alsjeblieft niet,' fluistert Bob.

Hij kijkt me wanhopig aan, alsof hij daarmee onze band weer zou kunnen herstellen. Maar voor ons is er geen band meer mogelijk, want ik kan niet getrouwd zijn met iemand die ik niet vertrouw. Vertrouwen is voor mij als glas. Als het eenmaal gebroken is, valt het niet meer te lijmen. En zelfs als je het zou proberen, zou je jezelf alleen maar snijden. Dus je kunt het net zo goed meteen weggooien. 'Wees maar blij dat het ergste wat ik je aandoe is dat ik van je ga scheiden.'

Mijn woorden klinken zacht, bijna kalmerend.

'Is dat een bedreiging?' vraagt hij met een uitdrukking van ongelooft.

'Je weet dat ik nooit iemand bedreig, Bob.'

Hij frons zijn wenkbrauwen en begint zich groot te maken om me uit te dagen, maar ik heb genoeg gezien. Ik schud mijn hoofd terwijl ik me omdraai en naar de lift loop. Hij roept mijn naam nog meerdere keren. Zijn stem wordt zachter naarmate ik voor meer afstand tussen ons zorg. Of zou hij minder zeker van zijn zaak zijn? Ik hoop dat het dat laatste is.

Bob stelt echt mijn geduld op de proef. Ik wilde gewoon een snelle en eenvoudige scheiding, waar zo min mogelijk mensen van wisten – een beetje zoals zijn affaire, denk ik. Maar hij moet me natuurlijk weer bij elke stap tegenwerken omdat hij denkt dat dit iets is wat we achter ons kunnen laten. Dat is niet zo, en in zijn hart weet Bob dat ook. Ik heb geprobeerd beleefd te blijven, echt waar, voor het welzijn van onze dochter, die zich nog steeds niet bewust is van onze aanstaande scheiding. Ik heb het uitgesteld om het haar te vertellen, omdat ik wil wachten tot het definitief is en de emoties geluwd zijn, zodat de focus op haar en alleen op haar komt te liggen. Ik lijk de enige te zijn die om de gevoelens en het welzijn van onze dochter geeft.

Bij de lift druk ik op de knop voor beneden en wacht. Ik kan Bobs aanwezigheid nog steeds voelen, maar ik kijk niet om. Ik zou

willen dat alles anders was. Het had anders moeten zijn. Door het ouderschap zou je een beter mens moeten zijn, of het zou je op zijn minst het idee moeten geven dat je een beter mens bent. Het moederschap heeft me veranderd, precies zoals ik verwacht had. Maar blijkbaar is Bob niet onder de indruk van zijn vaderrol. Hij heeft niet alleen mij bedrogen. Hij heeft ons gezin bedrogen. En hij deed alsof hij iets was wat hij helemaal niet blijkt te zijn... fatsoenlijk.

Het belletje van de lift gaat en de deuren gaan open. Ik stap in, druk op de knop voor de lobby en hef mijn kin op. Dan kijk ik Bob aan. Hij staat aan het einde van de gang en staart onafgebroken naar me, alsof we midden in een confrontatie zitten. Zijn gezicht toont een mengeling van wrok en verdriet, maar ook een glimp van iets anders, iets wat ik eerder heb gezien. Ik kan het niet plaatsen. Geen van beiden verbreken we het oogcontact, totdat de deuren sluiten en we elkaar niet meer kunnen zien. De lift begint zoemend aan de afdaling, waardoor er nog meer afstand tussen ons ontstaat. We zijn al meer dan tien jaar samen, maar iets meer dan een jaar getrouwd. Bob heeft geluk dat ik niet meer dezelfde vrouw ben als toen ik met Adam was, mijn eerste man. Als ik kinderen had gehad met Adam, zou hij er misschien nog zijn geweest. Want zoals ik al zei, heeft het moederschap me veranderd, al weet ik dat gezegd wordt dat mensen niet kunnen veranderen. Dat kan wel degelijk. In ons hart blijven we dezelfde persoon, maar dat betekent niet dat we niet een beetje milder of juist harder kunnen worden in de loop van de tijd.

DE ONBEKENDE

De kamer is zo donker, dat er zelfs geen schaduwen zijn. Dat is de eerste gedachte die ik heb als mijn lichaam plotseling schokt en mijn ogen openspringen. Ik knipper een paar keer, in de hoop dat ze zich aanpassen en iets bekends ontdekken, maar zonder licht is er alleen het grote niets. Als ik mijn hand voor mijn gezicht hou, op slechts enkele centimeters van mijn neus, is die nauwelijks te onderscheiden, een grijze waas die bijna niet thuis te brengen is. De lucht is zwaar en vochtig. Het stinkt naar schimmel en natte sokken. Ik breng mezelf in een zittende positie door me op te drukken met mijn handen naast mijn zijden. Dan voel ik de lichte vering van een springmatras. De spiralen zakken weg en komen weer op.

Mijn hoofd bonkt en een hevige golf van duizeligheid overspoelt me. Ik voel me misselijk, alsof ik elk moment kan overgeven. Ik wrijf met mijn vingers over mijn slapen, in de hoop dat de herinneringen terugkomen. Dat gebeurt echter niet. Ze zijn weg, misschien alleen voor even, misschien voor altijd. Wat is er gisteravond gebeurd? Heb ik te veel gedronken? Heb ik weer lsd of ecstasy in handen gekregen?

‘Hallo?’ roep ik in de leegte terwijl ik mijn gewicht verplaatst en wankelend opsta.

Mijn voetzolen zweven van de dunne matras naar een koud, hard oppervlak. Ik zet een voorzichtige stap naar voren en dan hoor ik het: het geluid van metaal over beton. Ik probeer verder te gaan, de

duisternis in, maar mijn been wordt abrupt teruggetrokken. In mijn enkel voel ik een scherpe pijn. De metalen boei snijdt in mijn huid.

‘What the fuck?’ Ik reik naar beneden en voel het koude metaal. Het besef dat de boei om mijn enkel geklemd zit, waardoor ik niet weg kan, veroorzaakt een plotselinge paniekaanval. Mijn hartslag versnelt en ik haal snel en oppervlakkig adem. Ik huiver, ondanks dat het zweet over mijn rug stroomt. ‘Nee, nee, nee... Help! Help me! Alsjeblieft!’ De tranen zijn onstuitbaar en ik schreeuw tot mijn keel rauw is en ik geen lucht meer in mijn longen heb.

Ik laat me weer op de matras vallen, pak de ketting en ruk en trek zo hard als ik kan, waardoor ik de huid van mijn handen openrijt. ‘Kom op, stuk stront, laat me gaan!’ schreeuw ik, vol hoop dat er een zwakke schakel is of dat het ding loskomt van waar hij ook aan vastzit.

Ik kruip naar voren om de ketting te volgen naar waar die aan bevestigd is: een dikke metalen paal die in de betonnen vloer is gemetseld. Ik ga rechtop staan en laat mijn handen zo hoog mogelijk langs de paal omhooggaan. Het moet een steunbalk zijn die tot aan het plafond reikt, want ik voel het einde niet. Ik richt mijn aandacht weer op de ketting en betast de hele lengte ervan. Ik kan me in elke richting maar ongeveer twee meter bewegen en blijf steeds in dezelfde baan als een satelliet rond de aarde.

Met mijn handen voor me uit begin ik mijn omgeving te verkennen. Ik voel een muur en leg mijn handpalm ertegenaan, dan volg ik het grove beton totdat de ketting die om mijn enkel zit volledig strak staat.

‘Shit!’ grom ik als mijn scheenbeen tegen iets aan stoot. Ik buig me voorover tot de toppen van mijn vingers het voorwerp raken. Ik voel een gladde, ronde rand. Het is een emmer, een stevige plastic emmer die je bij een bouwmarkt zou kopen. Ik zet mijn zoektocht voort. Mijn handen glijden over een ruw, korrelig oppervlak: hout, denk ik. Iets prikt in mijn handpalm en ik ruk me los. Ik huiver van

de pijn, breng de wond naar mijn mond en zuig erop tot de pijn afneemt. Het bloed laat een metaalachtige smaak achter in mijn mond.

Ik ga terug naar de matras en trek mijn knieën op tegen mijn borst. Dan begin ik te huilen, terwijl ik heen en weer wieg. Mijn hand gaat over een deken, nee, een slaapzak. Ik pak hem en wikkel hem om mijn lichaam, om me te beschermen tegen de donkere hel waarin ik wakker ben geworden.